

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SKETCHER, SOMME

Sinners Anonymous / Somme Sketcher. - București : Midnight
Books, 2025

ISBN 978-630-6546-28-2
821.111

Traducător: **Diana Țuțianu**
Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SINNERS ANONYMOUS

Copyright © 2021 by Somme Sketcher
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

SOMME SKETCHER

SINNERS

anonymous

SERIA PĂCĂTOȘII ANONIMI #1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

CU NOUĂ ANI

*în urmă**Angelo*

Femeilor din familia Visconti le place să se dea în spectacol la înmormântări. Și nu contează dacă răposata din coșciug le e mamă sau vreo mătușă de gradul al doisprezecelea de-a șaptea spiță, întotdeauna se iau la întrecere parcă să demonstreze cine poate jeli mai tare.

Scâncesc, suspină, își trag nasul. Mai treacă-meargă când își înăbușă lacrimile în vreo batistă de împrumut ori și le șterg cu un șervețel mototolit. Dar, când le aud strigând ca nebunele, îmi vine să mă arunc și eu în groapă, cu capul în jos. Nu suport chirăiturile, jelania, țipetele.

Îmi iau ochii de la episcopul Francis și o țintuiesc pe strămătușa Esme cu o privire usturătoare.

Nenorocitul ăla de zgomot din gât, ca un gălgâit.

— *Gesù Cristo!* îl aud pe văru-meu Tor murmurând din strana din spatele meu. Săptămâna trecută i-am retezat jugulara lu' unu. A scos exact același sunet.

Se aude un zgomot înfundat pe rândul meu și mă uit spre stânga, unde e frate-meu, Rafe. Își mușcă buza de jos încercând să nu pufnească în răs. Îmi prinde privirea și-și arcuiește o sprânceană ca și cum ar vrea să spună: *Ce-i? Chiar a fost amuzant!* Alături de el, celălalt frate al meu, Gabe, se holbează în gol, drept înaintea, serios, imperturbabil.

Episcopul Francis îi dă înainte, ținând liturghia ca la carte. Gâlgăiturile mătușii Esmé devin din ce în ce mai sonore, așa că o verișoară de-a doua, venită din Sicilia special pentru această ocazie, hotărăște brusc că nu se poate da bătută așa de ușor. Scoate un țipăt ascuțit, se strecoară afară din strană, tăcând cu tocurele cui pe culoarul ce duce spre altar, și se lasă în genunchi lângă sicrie cu un vaier prelung, care aduce cumva cu un balon care se dezumflă.

Nici măcar nu sunt în stare să-mi amintesc cum o cheamă.

Aud scuze murmurate în italiană. Simt priviri înfrigate îndreptate spre mine. Un văr se duce și o târăște de-acolo înapoi la locul ei, ridicându-i voaleta de dantelă de pe față ca s-o certe și s-o aline în același timp.

Dar episcopul Francis și-a pierdut șirul gândurilor. Acum se bâlbâie, încurcându-și vorbele și frunzărind niște hârtii, și, în spatele meu, simt că atmosfera se schimbă.

Ceea ce pot să înțeleg. În mormântările romano-catolice sunt îngrozitor de lungi. Și țin chiar și mai mult când sunt două trupuri de înmormântat, dintre care unul este al unui diacon. Stranele de lemn devin din ce în ce mai greu de suportat sub șezuturi cu fiecare secundă care trece, iar gândurile asistenței se îndepărtează de durerea momentului, îndreptându-se mai degrabă spre hotelul Grand Visconti din Golful Diavolului, unde va avea loc parastasul.

Nicio petrecere nu se compară cu cea dată în onoarea unui Visconti dus dintre noi și cu atât mai puțin când e vorba de *doi* membri ai familiei.

Episcopul se uită spre rândul din față, întâlnindu-mi privirea. Dau din cap scurt spre el, semn că-i în regulă să încheie slujba. Nimeni nu vrea să iasă mai

repede din biserica asta decât mine. Își drege vocea și-și îndreaptă din nou atenția spre enoriași.

— Dragii mei, familia vă roagă să mergeți împreună în curtea bisericii, pentru coborârea în mormânt.

Ochi plini de milă și de lacrimi nevărsate încă se întorc spre mine. Mă ridic, împreună cu frații mei, și, zăbovind cu privirea o ultimă oară deasupra sicriilor, îmi înghit nodul din gât, trag de umeri să-mi îndrept spatele și pornesc deschizând drumul spre ieșirea din biserică.

Traversez cu pași mari oceanul de șapte, cu privirea fixată pe ușile de fier forjat din față.

Aproape am ajuns. Aproape s-a terminat.

Îmi bâzâie celularul în buzunarul de la piept. Sper că e asistenta mea, care mă anunță că avionul a fost realimentat și e pregătit să mă ducă înapoi la Londra.

Un băiat de altar deschide ușile și, pentru o clipă, rămân pe trepte, închizând ochii și simțind crivățul care-mi biciuiește obraji și gerul care mă mușcă de nas. Aici, pe culme, vremea a părut mereu mai rece față de cum e în orașul de dedesubt; vântul e mai puternic, ploaia cade cu și mai multă furie aici. Mama, mereu optimistă, ne amintea tot timpul că, deși aici e mai frig iarna, vara, în schimb, e întotdeauna mai cald.

În viață, totul este o chestiune de echilibru, Angelo. Binele anihilează întotdeauna răul.

Când deschid ochii, îi văd, de-o parte și de alta, pe Rafe și Gabe. Ambii îmi urmăresc privirea îndreptată spre norii de deasupra, plini de apă, gata să dea drumul furtunii care stă să înceapă.

Rafe suieră prelung.

— Ce zi frumoasă să ne îngropăm părinții...

Gabe nu spune nimic.

O luăm pe aleea de pietriș care șerpuiește printre pietre de mormânt, până ajungem la câțiva metri doar de

marginea culmii. În iarba plină de noroi sunt săpate două gropi dreptunghiulare.

Strâng din pumni fără să vreau.

Unul lângă altul. Împreună de-a pururi. Pe piatra funerară comună va fi inscripționată, desigur, versiunea revizuită a poveștii lor de dragoste. Mă gândesc la toți turiștii rătăciți și la cei care vor trece pe aici făcând jogging dimineața și se vor opri să o citească și să-și spună că iubirea adevărată există.

Între timp, adevărul păcătos e îngropat la doi metri sub pământ.

Pentru că, indiferent ce vorbe inspirate vor fi sculptate în piatra de marmură, dragostea adevărată nu există. Nu e decât speranță în altă formă. Un concept de care să se agațe cei sărmani și neputincioși când nu mai au altceva la îndemână.

Mă uit spre valul de mătasuri și costume ce umplu cimitirul, venind spre noi. Mafioții știu că dragostea nu există. Unchii și verii își strâng soțiile și iubitele de încheietură, în loc să le țină de mână. Le murmură vorbe scurte, aproape răstite, de alinare, în speranța că vor tăcea, și se uită tot timpul la ceasuri, calculând când vor putea să o șteargă de-aici și să se ducă la târfele lor, să-și scoată cravatele și să uite de îndatoririle față de Cosa Nostra.

Bărbații Visconti, în mod special, nu se îndrăgostesc. Pentru că să te îndrăgostești e, prin definiție, ceva ce se întâmplă accidental, iar în familia asta totul este rece și calculat.

O mână tremurândă mă apucă de umăr.

— Lui Alonso i-ar fi plăcut la nebunie locul ăsta de veci, spune unchiul Alfredo cu vocea înecată de emoție. Acum se poate uita în sus la biserica lui și-și poate veghea orașul de dedesubt. Doar le-a ridicat pe amândouă din nimic, nu?

Cu ochii țintă la grămada de pământ care e pe cale să o zdrobească pe mama sub greutatea ei, dau din cap scurt spre el. Mă bate ușurel pe spate și face un pas înapoi. Dacă e să fiu corect cu unchiul Alfredo, trebuie să recunosc că știe să priceapă o aluzie.

Mama e coborâtă prima și mă trezesc că simt nevoia să mă las și eu în jos; e singura femeie pentru care voi îngenunchea în viața asta. Îmi vâr pumnii strânși în pământul ud. Simt o altă mână pe umăr și, după scânteierea inelului cu citrin, știu că e a lui Rafe.

— Tată Ceresc, cum ai ales s-o chemi la tine pe sora noastră, Maria Visconti, încredințăm trupul său muritor la loc de odihnă, în pământul în care ne vom întoarce cu toții, tună glasul episcopului Francis, și vorbele-i sunt luate pe dată de vânt.

Simt o fierbințeală albă în vene și apoi din nou amăreala aceea oribilă ce-mi arde gura. Are gust de taină și de păcat și, oricât de mult whiskey o să-mi torn pe gât în avionul spre casă, știu că nu o să pot niciodată să scap de ea.

— ...Cenușă din cenușă, țărână din țărână, continuă episcopul.

Tămâia arde și firișoarele de fum se topesc în ceața dimineții. Apoi vin trandafirii. Roșii ca sângele, plini de spini, aterizează cu zgomot înfundat pe capacul din lemn de mahon. Rafe se ghemuiește lângă mine, își duce pumnul la gură și suflă. Cu o scurtă mișcare din încheietură, o pereche de zaruri se rostogolește în groapă, deasupra capacului, alunecând peste partea curbată și căzând între sicriu și pământ.

— Pentru doamna care-mi poartă noroc, spune el răgușit, trecându-și o mână prin păr. Să ai baftă acolo sus, mamă!

Gabe se lasă și el în genunchi. În loc să arunce tran-
dafirul pe care-l are în mână, se apleacă, își lipește buzele
de lemn și murmură un mesaj lung, din inimă.

De ani buni nu l-am mai văzut vorbind atât.

De-acum nu mai cad în groapă flori și cărți de vizită
și toți ochii se întorc spre mine, întrebători.

Încet, bag mâna în buzunar și scot ceva. Ambalajul
foșnește în pumnul meu și așez obiectul pe sicriu cu grijă,
ca să nu se spargă.

Lângă mine se aude un răs reținut.

— O prăjitură cu răvaș, spune Rafe încet, și pe față
îi apare un zâmbet trist. De ce nu mi-a venit mie ideea
asta?

Mama credea în soartă la fel de tare cum credea în
Dumnezeu. Dar, deși era împăcată cu ideea că nu-l văzuse
și nu-l auzise niciodată pe șeful cel mare din Ceruri, căuta
neobosită în permanență dovezi că soarta există. Și le
căuta peste tot. Ghicitoare care-i dădeau în cărți de tarot
la bâlciuri sau biluța cu numărul opt prinsă la brelocul cu
cheile casei.

Și mai erau și afurisitele de prăjituri cu răvașe.
Mama era dependentă de ele; în fiecare seară, după cină,
desfăcea câte una, scoțând cu grijă fâșiuța de hârtie din
interior ca și cum ar fi fost un obiect de artă de mare
valoare. Găsea înțeles în orice profetie vagă, oricât de
generală, scrisă acolo, și apoi își modela viața ca să se
potrivească.

De fapt, o prăjitură cu răvaș fusese cea care o
adusese de la New York în Baia Diavolului.

*Caută speranța acolo unde aerul e sărat și culmile
abrupte.*

Și iubise afurisitul ăsta de oraș fiindcă era con-
vinsă că destinul ei era să înceapă o nouă viață aici. Mă
întreb dacă văzuse vreodată, ghemuită în căruța vreunei

ghicitoare sau când scuturase bila de la chei, și că orașul o
să-i aducă moartea.

Apoi este coborât în pământ și tata. Peste sicriul
lui este drapat un văl mov, iar deasupra sunt împăturite
robele lui cu verde și auriu. Suspinele se aud din nou, și
mai tare decât pentru mama. Mă ridic și mă întorc spre
mare, simțind toate perechile de ochi ale familiei Visconti
străpungându-mi spatele.

Știu la ce se gândesc cu toții. Moartea tatălui meu
marchează o eră nouă pentru Cosa Nostra și începe cu
mine.

Noul *capo* din Baia Diavolului.

Și, în timp ce privesc în depărtare, spre bărcile de
pescari și navele de marfă ce saltă pe valurile de dedesubt,
îmi dau seama că mai sunt și alți ochi ațintiți asupra mea.
Întorc capul spre dreapta și mă uit dincolo de cimitir și
drumul public îngust, unde e o mulțime înghesuită în
stația de autobuz.

Strâng din dinți.

Nemernicii de localnici! Unii sunt așezați pe bancă,
alții sunt rezemați de cabina telefonică și stau cu brațele
încrucișate. Cu toții privesc cum sunt coborâți în pământ
părinții mei și, judecând după uităturile crunte și hainele
colorate, niciunul nu a venit să prezinte condoleanțe.

Mă uit în ochii unui bătrân. Are fața zbârcită, bă-
tută de vânt și ploaie, ca toți muncitorii care s-au luptat
toată viața cu intemperii în portul de jos. E îmbrăcat cu
o haină cărămie și are un fular galben, și văd cum, după
câteva clipe, pe față îi apare un rânjet larg.

Tata spunea întotdeauna că am altă fire decât frații
mei. Furia lor mocnește, arzând încet, ca o lumânare, și
e ușor de stins, în timp ce a mea e ca un foc de artificii.
Dacă se aprinde fitilul, explodez în câteva clipe, fără să

mă gândesc la pagubele ireparabile pe care le-aș putea provoca. *Ești de-a dreptul feroce¹, fiule.*

O calitate excelentă pentru un *capo*.

Bineînțeles că nu.

— Angelo, bagă dracului pistolul ăla la loc, îmi șuieră unchiul Alberto în ureche, apărând brusc lângă mine.

Nici nu-mi aduc aminte când l-am scos de la brâu, cu atât mai puțin când l-am îndreptat spre ticălosul ăla încrezut de peste drum. Dar acum mulțimea se risipește ca un stol de porumbei speriați, cu strigăte de panică înăbușite de zgomotul valurilor și vântului.

Arunc o privire în spate. Episcopul Francis nu mai spune nimic, femeile Visconti nu mai suspină și toată lumea se uită la mine cu înțelegere, supărare sau confuzie. Toți în afară de Rafe și Gabe, care au mâinile deasupra armelor de la betelie. Rafe îmi prinde privirea și clatină ușor din cap.

Nu-i o idee bună, frate.

Și, deși sunt doar la câțiva metri de părinții mei morți, cu un nenorocit de pistol în mână, izbucnesc în râs.

Dacă Angelo s-ar arunca de pe stânca asta, v-ați arunca și voi?

Așa obișnuia să-i întrebe mama pe frații mei de fiecare dată când îi ademeneam să mi se alăture în cine știe ce năzbâtie când eram mici. Cum ar fi să dăm foc la vechiul hambar din josul străzii sau să ne tăiem frânele de la biciclete ca să vedem care dintre noi ajunge mai repede de acasă, din vârful dealului, până la lacul de jos.

Iar răspunsul lor nu s-a schimbat. E tot *da*.

— Au venit să se asigure că e într-adevăr mort, am mârâit eu.

¹ *Vicious* în engleză (n. tr.).

— Ba nu, au venit să-l vadă pe bărbatul care-i va lua locul.

Unchiul Alberto păsește în fața mea, împiedicându-mă să-i mai văd pe localnici cum se înghesuie acum să se urce în camioane și mașini, și mă apucă de bărbie. În ochi i se citește un amestec de mândrie și suferință.

— De-abia aștept să văd de ce ești în stare, *Vicious*. Sunt sigur că-l vei face mândru pe taică-tău.

Maxilarele încleștate mi se mișcă involuntar sub degetele lui și, în cele din urmă, îmi dă drumul. Cu mâna strânsă pe umărul meu, mă conduce înapoi lângă mormânt și-i face semn episcopului Francis să continue.

Alte flori aruncate în groapă. Unchiul Alfredo strecoară înăuntru și o sticlă de whiskey *Smugglers Club* ediție specială și, lângă mine, unchiul Alberto își scoate Rolexul de la mână și-l aruncă și pe el deasupra.

— L-am câștigat de la ticălosul ăla bătrân acum multă vreme. Taică-tu n-a fost niciodată bun la poker.

Își lungeste gâtul ca să se uite la Rafe.

— Nu știu de unde te-ai pricopsit tu cu talentul ăsta, puștiule.

E rândul meu. Nu mă las în genunchi așa cum am făcut la mama; mă aplec doar peste sicriu, cu rozariul lui negru în mână. Lanțul cu mărgelile negre este înfășurat de două ori în jurul încheieturii mele, cu crucea clătinându-se în bătaia vântului ca un pendul.

Nu se despărțea niciodată de el.

Până când i l-am luat eu.

Mă opresc, strâng crucea în palmă și-mi strecor rozariul la loc în buzunarul pantalonilor. Când mă uit în sus, dau de privirea îndârjită a vărului meu Dante, aflat de partea cealaltă a mormântului.

Când se încheie și această parte a ceremoniei, peste mama încep să cadă, cu un bubuit înfundat, bulgării de pământ, fiecare bufnitură mai definitivă. Mă întorc din

nou spre mare, chiar când încep să cadă primii stropi de ploaie.

Scot iarăși din buzunar rozariul și mi-l duc la buze.

— Iartă-mă, Tată, murmur în metalul rece când pe obraz îmi cade un strop de ploaie, căci am păcătuit.

Rafe apare lângă mine, iar Gabe vine și el imediat, cu pași mari. În spatele nostru, toată lumea se grăbește spre șirul de mașini care așteaptă, încercând să se ferească de ploaie sub umbrele și cărțile de imnuri.

La orizont, un fulger brăzdează cerul.

„E Dumnezeu, care încearcă să mă trăsnească.”

— E ca scena aia din *Regele Leu*, șoptește Rafe în gulerul cămășii, îndesându-și mâinile în buzunare. Acum regatul tău e cât vezi cu ochii, oriunde ajunge lumina sau ceva de genul ăsta. Totul e al tău, frate.

Mă uit în jos spre ceea ce ar trebui să fie regatul meu. Portul care scârțâie din încheieturi în stânga și orașelul cuibărit pe coama dealului în dreapta. Apoi mă întorc să privesc mai departe, de-a lungul coastei, spre întunericul din Valea Diavolului, și apoi spre Golful Diavolului care, în pofida ceții și ploii, e luminat ca un pom de Crăciun.

— Nu-l vreau.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze exact cum mi-am închipuit.

Rafe îmi trage una peste spate, cu putere, ca și când n-am sta pe marginea unei stânci, într-o dimineață foarte vântoasă.

— Da, e o pălărie mare pentru tine, frățioare. Dar dacă e să fie cineva care e în stare s-o poarte, ăla e Vicious Visconti.

— Avionul meu pleacă spre Londra în douăzeci de minute și nu mă mai întorc.

Tăcerea ce se așterne răzbate prin vuietul vântului. E de-a dreptul asurzitoare. În cele din urmă, mă uit

în ochii fratelui meu, unde găsesc o privire dură, și îmi încleștez maxilarul. El ridică dintr-o sprânceană, căutând vreoumbră de umor în trăsăturile mele, dar, spre deosebire de el, eu nu fac glume.

Ca de obicei, Gabe nu spune nimic.

— Nu te mai întorci în Baia Diavolului?

Nu mă mai întorc la viața asta.

Nu-i dau nicio explicație. În schimb, îi arăt cu un gest scurt spre unica mașină aflată încă pe marginea drumului. Șoferul lui Rafe coboară geamul și ne privește nerăbdător. Lângă el, Harley-ul lui Gabe e parcat sub un copac.

— Du-te la parastas. Stăm de vorbă altă dată.

Vena de pe tâmpla lui Rafe pulsează, iar în ochi i se citesc toate întrebările pe care nu le pune. Mă întorc cu spatele spre mare, îmi strecor rozariul la loc în buzunar și-mi frec ușor barba udă cu degetele. După câteva clipe, scrâșnetul pietrișului îmbibat cu apă îmi spune că frații mei au plecat. Abia când se pierde și zgomotul motocicletei lui Gabe, mă întorc din nou spre mormintele alor mei.

Unul dintre groparii care aruncau pământ peste mama se oprește. Se proptește în mânerul lopeții și se uită prudent la mine.

Când trec pe lângă el, îi arunc un teanc de bancnote în pieptul plin de noroi.

— Scoate-o de-acolo! mârâi spre el. Locul mamei nu e aici.